

ДОНЕЧЧИНА

П'ятниця, 16 вересня 2016 року № 33 (15924)

Коротко

На підтримку обороноздатності держави мешканці Донеччини спрямували 312 мільйонів гривень військового збору з початку року.

***

На Маріупольському напрямку потонув БТР з двома російськими військовими.

***

Обидві українські команди з медалями завершили Всесвітню шахову Олімпіаду в Баку: чоловіки вибороли «срібло», а жінки – «бронзу».

***

На Херсонщині відкрили першу в Україні школу, яку забезпечують енергією альтернативні джерела.

***

У Музеї світового мистецтва у Пекіні відкрито виставку китайських художників, присвячену Тарасові Шевченку.

***

Хасиди, які приїхали на щорічне паломництво до Умані на Черкащині, перерахували для бійців АТО 300 тисяч гривень.

***

На пропозицію випити за «руських визволителів Донбасу» один із жителів Донецька убив трьох вояків РФ, а потім, захищаючи власну квартиру, поранив ще двох окупантів.

***

Румунська віза для українців стала безкоштовною.

***

МОЗ України повідомляє, що ліки для онкохворих дітей невдовзі відправляться в регіони.

***

Із 140 кандидатів на посаду голови Миколаївської ОДА конкурсна комісія вибрала одного з найбагатших народних депутатів від БПП.

***

За даними ЮНІСЕФ від початку конфлікту на Донбасі 215 тисяч дітей стали переселенцями.

***

Майже 70% українців вважають, що головною мовою викладання має бути українська, тоді як у 1991 році лише 51% населення підтримував цю ідею.

***

Після проголошення режиму тиші бойовики 50 разів відкривали вогонь протягом останньої доби, а Авдіївку обстріляли з танку.

***

На Паралімпіаді в Ріо українці завоювали вже 81 медаль.

***

Україна передала ОБСЄ нові свідчення про злочини бойовиків на Донбасі.

Подія

Живий ланцюг єднання

Рекорд України встановили минулої суботи у Волновасі: тут зібрали в одному місці найбільшу кількість українських рушників і створили з них живий ланцюг «Донбас – це Україна» з нагоди 135-річчя міста.

Ланцюг єднання створили 3672 людини: вони тримали 2227 рушників й вишикувались у ланцюг довжиною 4 кілометри 507 метрів. Учасники рекорду привезли рушники з Волноваського, Добропільського, Мар'їнського, Микільського, Мангушського та Великоновосілківського районів і Вугледара.

У заході взяли участь жителі міста і багато гостей. З нагоди свята чимало людей вдягли вишиванки.

Н.Пишна

АТО

Чи надовго тиша?

Газета «Сьогодні» розбирається, чи надовго на Донбасі триватиме режим тиші, встановлений з 15 вересня формально з ініціативи керівництва так званих «республік», а насправді на прохання офіційного Берліна, який звернувся до керівництва РФ. При цьому, як пише газета, з 1 вересня вже діє режим тиші, погоджений Контактною групою у Мінську 26 серпня.

Жителі Донбасу, втомлені за 2,5 року від практично безупинної стрілянини в чергове перемир'я не вірять, зазначає газета. «Добре, що тихо, але не відомо, що нам готують», – каже донецчанин Павло Алексєєв.

А жителька селища шахти «Трунівська», що біля Мар'їнки Ірина Кардаш зізнається, що за два роки не пам'ятає жодної спокійної ночі: «Навіть коли оголошували чергове перемир'я, у нас все одно стріляли. Для нас припинення вогню – це

можливість підремонтувати дім на зиму».

Не побачили оптимізму у намірах сепаратистів і експерти. За словами Георгія Салманішвілі, це не оголошення миру і не припинення війни: «Це режим тиші для того, щоб провести зміну контингенту на бойових позиціях. Адже тишу, по суті, запросила Росія. Скоріше за все, на зміну тим, хто діяли тут під виглядом ополченців, приходять професійні солдати... Частина Донбасу стала полігоном для обкатки людей і озброєння, і на кордоні все це озброєння стоїть в очікування свого часу».

Погоджується з колегою експерт Павло Жовніренко, який вважає, що говорити про повну тишу не можна і припускає, що скоріше за все будуть провокаційні обстріли з боку сепаратистів і їх заяви про те, що обстрілює Україна, пише газета.

В окупації

Про це пише газета «Сьогодні», посилаючись на інформацію Міністерства з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб.

У свою чергу, українські чиновники посилаються на дослідження Всесвітньої продовольчої програми ООН: найбільша потреба у м'ясних продуктах – відсутні яловичина, свинина, м'ясо птиці. Також через мінування земель, місцеві жителі позбавлені можливості вирощувати городину, що також впливає на якість харчування населення.

Але продукти у Донецьку є, хоча і не в тій кількості, і за високими цінами. «Борщ

стає делікатесом: свинина за 230 рублів (95 грн.), овочі та зелень – виходить каструля за півтисячі, а зарплати в більшості людей 5-6 тисяч рублів (2-2,5 тис. грн.)», – зазначає донецчанка Світлана Якушина.

Газета наводить свідчення донецьких підприємців, які працюють у торгівлі: «Націнку на м'ясні вироби роблю лише у 10%, адже купівельна спроможність в людей дуже

низька. Яловичину взагалі не продаю, адже за ціною в 350 рублів (143 грн.) за кіло мало хто може її собі дозволити», – каже продавчиня Лариса.

Газета зазначає, що у невеличких населених пунктах, що знаходяться далеко від шляхів сполучення, ситуація з харчовими ще гірша: товари першої необхідності стали дефіцитом. При цьому місцеві мешканці скаржаться на низьку якість продуктів, що завезені з

Росії: люди звикають до нових видів продуктів – «сирний», «кефірний».

Також місцеві жителі відзначають великий асортимент алкогольних виробів, але теж не вдоволені якістю. «Часто можна почути, що хтось отруївся горілкою. Купив пляшку горілки за 400 рублів (165 грн.), а вона керосином тхне. Пити, звичайно, не стали», – цитує видання донецчанина Кирила.

Реальні справи

Відновлять міст

На околиці міста Сіверськ почалися роботи з відновлення автомобільного мосту через річку Суха Плотва.

Як повідомив голова облдерж-адміністрації Павло Жебрівський, старий міст, пошкоджений бойовиками у липні 2014 року, розберуть, а на його місці зведуть абсолютно нову конструкцію за сучасними стандартами. Загальна вартість будівництва – 19,3 млн гривень. 17,5 млн гривень надав Державний фонд регіонального розвитку, решту, 1,9 млн, буде профінансовано з обласного бюджету.

За словами начальника Служби автомобільних доріг у Донецькій області Дмитра Обухова, новий міст буде на чотири метри довшим – 40 метрів проти 36 раніше. Ширина проїжджої частини – 9,6 метра, плюс пішохідні доріжки по 1,2 метри з кожного боку. Міст зможе витримувати навантаження до 100 тонн одночасно.

Роботи проводитимуться переможцем держзакупівель, компанією «Мостстройком» з Дніпра. За словами будівельників, роботи з побудови нового моста завершаться до грудня цього року, повідомляється на сайті ОДА.

Делікатес по-донецьки

На підконтрольних бойовикам територіях – проблеми з продовольством

Щиро вітаємо Святогірського міського голову Олександра Івановича Дзюбуз з 70-річчям. Від душі бажаємо міцного здоров'я, сімейного щастя, благополуччя!
Хай Господь дарує вам ще багато років життя, плідної праці на благо рідного міста і його жителів!

Репліка

371-а річниця заснування міста – дата явно не «кругла». Проте слов'янці відзначили її з таким розмахом, щоб і «воріженьки» зрозуміли: «Ще не вмерли, раз гуляєм так!» І не вмерем! Хоча декому не подобається наша історія, державна мова, наші символи й сама Україна як незалежна держава. І це після перемоги 2014 року над терористами-сепаратистами та путінськими найманцями?!

Переді мною найтиражніша в регіоні газета «ТВ плюс» від 8 вересня цього року. На першій сторінці привітання з Днем міста міського голову, двох нардепів України та голови правління ПАТ «СМЗ»П. Придворова. Якщо В. Лях та О. Недава вказують, що «любимому городу исполняется 371 год», то пан Придворов, можливо, в піку ім, пише: «Нашему родному городу исполняется 340 лет!»

Не можу й допустити, що П. Придворов, який був депутатом міськради у той час, коли йшли дебати, про рік заснування Слов'янська – 1645 чи 1676, не знає постанови Кабміну від 26 липня 2001 року «Про затвердження списку історичних населених місць України». Там чітко записано, що Слов'янськ (до 1784 р. – Тор) виник у 1645 році. Ця дата не зі стелі взята. Рекомендую пану Придворову і його прибічникам почитати історичний нарис «Слов'янськ» Ю. Клочкова, виданий 1959 року в Сталінському книжковому видавництві.

Дивує позиція редакції га-

Вийшла книга

Цими днями до Слов'янського авіаційно-технічного коледжу завітала етнограф Людмила Калашнікова зі своєю книгою «Уклін Вам низький».

Спочатку пані Людмила розповіла про себе. Народилася вона у Росії, у родині офіцера, у 1948 році. З 1963 року живе в Україні. Закінчила Київський політехнічний інститут. Потім працювала у ВДНГ методистом. З 1986 року працювала у музеї просто неба Пирогово експертською. Проживши у Києві 42 роки, переїхала до Складовська. Мати двох дітей. Син загинув. Бабуся, онучці 8 років. Книга вийшла в світ у 2012 році, присвячена вона онучі Дарині.

Із перших хвилин зустрічі автор відразу повела присутніх у цікаву подорож Поділлям, Карпатами, Поліссям, Полтавщиною, Слобожанщиною та Середньою Наддніпрянщиною, знайомлячи із побутом, традиціями і звичаями українського народу та зразками народної архітектури різних історико-етнографічних регіонів України.

Книга написана у художньому стилі, запитання – відповідь. Тут описана захоплююча подорож у минуле України у просторі і часі. Звичайна сучасна українська родина вирушає на екскурсію до Національного музею народної архітектури і побуту України, який розташований у с. Пирогово, що біля Києва. І юний читач, мимоволі ставши членом цієї родини, опиняється в різних кутках старовинної України, не покидаючи території музею. Тут він знайомиться не тільки з народ-

І дві ложки дьогтю...

зети «ТВ плюс». Свого часу її журналісти чимало зробили для повернення Слов'янську років, вкрадених радянськими ідеологами. А зараз що, запла- тив гроші і друкуй, що хочеш?

Ось ще одна ложка дьогтю до нашого свята, 9 вересня на центральній міській площі побачив кілька сірих, мов асфальт майдану, паралелепіпедів, а на їх площинах плакати з портретами і біографічними даними відомих слов'янців. Їх виявилось вісім. Перш за все, відшукав геометричну фігуру з плакатами українською, російською та англійською мовами про нашу знаменитість, нашу гордість – Михайла Петренка. Побіжного огляду та підпису «За матеріалами сайту...» вистачило, щоб зробити висновок: автори плаката скористувалися тільки тим, що написав киянин О. Петренко, який ось уже п'ять років зі шкури лізе, великі гроші кидає, щоб довести – він є праправнуком видатного українського поета-романтика Михайла Петренка. На його замовлення, з його фото сумський художник 2015 року намалював портрет, який видають за портрет нашого земляка, автора віршів, що стали народними піснями.

Знайшов одного з редакторів, їх у вихідних даних значиться аж чотири, запитав, чи читав

він про Михайла Петренка ще щось, крім сайту псевдопраправнука? «А для чого? – здивувався молодий чоловік. – Ми ж вказали джерело...»

Ось тут і приходиться на ум анекдот про тих, хто раніше писав на стінах і парканах і називався хуліганом, а тепер пише в інтернеті й іменується блогером.

Слов'янців – героїв Великої Вітчизняної війни на цьому «вернісажі» представляв портрет і розповідь про М. Карнаухова, як виявилось з досить сумнівними заслугами партизанського ватажка. Не випадково ж вулицю його імені перейменовано на честь Володимира Чернявського, який віддав здоров'я і життя за становлення незалежної України.

На запитання, чому організатори, а це якийсь об'єднання «Нова Дружківка», що діє за підтримки міжнародного фонду «Відродження», не представили уродженця Слов'янська, двічі Героя Радянського Союзу Миколу Сімейка – єдиного жителя Донеччини, який під час війни двічі був удостоєний найвищого звання, відповіді не почув. А на запитання, хто дав дозвіл на оцю виставку, мені порадили... берегти здоров'я.

Віктор СКРИПНИК,
журналіст, почесний
краєзнавець України

Освідчення в любові Україні

ною архітектурою, традиціями, побутом, а ще і з відносинами в українських родин, з вихованням у дітей поваги до старших, добром ставленні до природи, розумінні історії України, в працелюбстві і почутті краси.

Книга унікальна за своєю побудовою, легко читається і краще засвоюється. Описання регіонів дають можливість читачам, навіть маленьким дітям, легко уявити собі різні куточки України, такі несхожі, але все це – наша рідна Україна. Герої книги – це зв'язок з сьогоденням, і на прикладі однієї родини демонструється значимість виховання маленьких громадян в дусі патріотизму і любові до своєї Батьківщини. В книжці багато ілюстрацій, тому кожен має можливість уявити собі не тільки музей, а ще й ознайомитись з творами художників про життя і побут українського народу.

Пані Людмила сказала: «Маю надію, що кожен, хто прочитає книгу, буде пишатися країною, в котрій живе, тому що зрозуміє, головне – Україна, така багата історичним минулим, має чудові і величні перспективи на майбутнє, і це майбутнє в руках дітей. Цю книгу повинні читати дітям з 6 років. Впевнена, що саме юні читачі, прочитавши книгу, відчують свою відповідальність і за минуле, яке варто зберігати, і за майбутнє нашої рідної України». Автор також звертається у передмові до читачів: «Не ви-

стояти нашій матері-землі в усіх випробуваннях, якби не наші люди, воїни-захисники, майстри-будівельники, мудрі князі і гетьмани, талановиті поети і співці, які впродовж віків і помислами, і словом, і шаблею працювали задля своєї рідної землі». Пані Людмила, після спілкування зі студентами різних навчальних закладів Слов'янська та Краматорська, впевнена, що саме зі Слов'янська та Краматорська почнеться відродження України.

Цю книгу пані Людмила охарактеризувала, як своє освідчення в любові до України! Вона зізналася, що пише продовження книги, яке буде присвячене Півдню України, що не увійшов в «Уклін Вам низький».

Зустріч з автором книги поглибила знання студентів, курсантів, викладачів, бібліотекарів, гостей з народознавства. Усі присутні ніби на мить перенесли у давні часи, традиції, звичаї та побут різних регіонів України, пройшлися стежками музею у Пирогові та відвідали Карпати, Поділля, Полісся, Полтавщину, Слобожанщину. Після презентації книги всі бажаючи мали згоду сфотографуватися з автором, отримати автограф та просто поспілкуватися.

Світлана ФІРСОВА,
завідувачка бібліотекою
Слов'янського коледжу
Національного авіаційного
університету

Творчість наших читачів

ПЕРЕПУСТКА,
або РЯТІВНА «ШЛЮПКА»

Як злітає у повітря наш міст – показали майже по усіх телеканалах. Регіт, що супроводжував той вибух, ще й досі пам'ятаю. Ламати – то не будувати. Люди поколіннями Донбас викохували. Та кому до цього є справа? Є вибухівка – чом і не підірвати? Великий «бабах» для історії, так би мовити. З того дня все у нас почало ділитися на «перед мостом» та «за мостом». А щоб дістатися того «за мостом» треба перейти без страховки (бордюрика чи поручнів) вузькими містками над залізничними коліями. Висота добряча: метрів п'ятнадцять, не менше. А ще з речами. А ще назустріч такі ж йдуть інші сміливці, зачекати не хочуть. А в кого боязнь висоти? Сама пару разів жіночок за руку переводила. Одна молилася і плакала. Та ще й зима! То сніг, то крига. Слизько! Як ніхто не гепнувся – не знаю. А, може, нам не сказали.

Перебралася я з сумками «за міст». Лютий, холодно, бахають. Дуже близько бахають. Ніч була страшна – не спали. Їхати треба обов'язково. І ще дуже хочеться втекти з пекла. Знаю, що в цей час зазвичай буває якийсь транспорт. А тут нічого. Чи теж злякалися? А «прильоти» все ближче. Ноги, без моєї на то згоди, заставляють мене присідати. Мабуть, комічно з боку виглядаю! Але не я одна така. Люди починають на «індусах» роз'їжджатися. Два близьких вибухи заставляють і мене стрибнути в якусь автівку, незважаючи на те, що водій – «лицо кавказької національності». Та нехай сто гривень! Тільки швидше від того підірваного мосту! Аж видихнула, як поїхали, наче машина броньована або не представляє для снарядів ніякого інтересу. Водій запитав, чи є перепустка. Ні в мене, ні в моєї випадкової супутниці їх не було. А сьогодні вже без перепусток до Артемівська не проїдеш. І раз так, то треба мандрувати полями та якоюсь обминути ту Курдюмівку із блокпостом. Ми сиділи ні живі ні мертві, бо знали, що поля заміновано, та ще й водій страшнючий, як Квасімодо. Він ще нам жажіття додав, коли сказав щоб ми уважно дивилися по сторонах, і якщо побачимо щось (що?!), підозріле, миттєво сказали йому, та сповзали під сидіння (як?). Стріляють по машинах сьогодні, щоб не возили людей отими «тайними тропами». Їхали, як пізніше виявилось, навмання. Дороги полями не знав не тільки наш водій, а й інші, які за нами причепилися, мов реп'яхи. Ми їхали першими в цій кавалькаді. Натрапили б на міну – вони б врятувалися. Тому нас не обганяли. Доки їхали, я зробила висновок, що якби не війна, мені б так і не довелось побувати у радгоспі «Горлівський». І я б не знала, що моє місто тягнеться до самого Артемівська ось такими невеличкими гарненькими хуторками. Ми їхали і тримали відкриті дверцята авто руками, щоб в разі чого висипатися з машини скоріше...

Нас зупинив мобільний блокпост на тій дорозі, де водій не очікував побачити військових і мріяв швидко проскочити. Як вони на нього ляглися! Стало зрозуміло, що сьогодні вони вже зустрічалися і він набрехав, що везе рідних додому, а не заробляє на горі людському. Військові наказали вийти з машини. Перевірили документи. Водію сказали, що наступного разу можуть прострелити не тільки колеса. Хай дякує, що в машині жінки.

Ми виїхали саме на той блокпост, який так хотіли оминати. Не пропустили, бо перепусток немає. Сказали, щоб розвернулися і прямували назад. Після стресу мінних полів, можливості обстрілу та зустрічі з мобільним блокпостом мені було вже не страшно виходити до сердитих людей з автоматами. Хтось, я чула, казав: «Якщо кулю в лоб, то кулю в лоб». Отак і я. Бо в мене ж завтра пари! І я не хочу знову підстрибувати з моєю дев'ятиповерховкою! І я хочу відпочити (та хоча б виспатися!) там, де не стріляють. Схопила сумки, спиталася де старший і попрямувала до вагончика. Йшла так, що ніхто не схотів зі мною зв'язуватися. І кордон я перейшла! Старшим на блокпості виявився зовсім не страшний військовий. Середнього зросту, міцної статури, чорнявий, з вусами. Змучений і готовий до неприємних розмов. А я не вмію такі розмови вести. Спитала, що мені тепер робити. Він не очікував, що кричати не буду і уважно на мене подивився. Сказав, що треба було давно перепустку оформити. Та подала я ті документи в міграційну службу ще два місяці тому! Хто ж не знає, що там робиться в тій міграційній?! Люди ночують під тією будівлею! Він теж це знав. І, мабуть, не тільки це. Але зараз потрібна перепустка. От і приїхали! В Горлівку не поїду, до Артемівська не пускають. Буду жити на блокпості. А що тут ввечері робити? Скоро ж машини перестануть курсувати туди-сюди. Буде сумно. І холодно. І страшно. Хіба що читати буду, якщо світло не вимкнеть. «Хочете книжку подарую? Мені дочка дала на дорогу «Шлюпка у відкритому морі». Сказала, що цікава», – чомусь запропонувала я. Той закивав головою. Відкрила сумку, подаю книжку. «А то що за книжки? – питається військовий. «Думаю, Вам буде нецікаво», – але подаю збірки та журнали, щоб не подумав, що контрабанда якась літературна. «То Ви на обкладинці?» – спитав, розглядаючи мої книжки. Ти диви, який уважний! «Я, – відказую. – Обласна літературна премія імені Віктора Штуова за 2014 рік. Тільки мені один диплом і дістався. Ані медалі, ані самої премії! Навіть, не знаю скільки та премія у гривнях». «Мене Володимир зветь. Теж вірші пишу. Дружині, – і посміхнувся. – Книжку подаруєте? Свою». Теж киваю головою і подаю йому книжку. Десь з глибин бронешилета він витягнув ручку і попросив підписати для дружини. Доки я підписувала книжку він зупинив машину і наказав водієві: «Довезеш до Артемівська! І спробуй тільки з них гроші взяти!» Моя сусідка, яка мовчки простояла поруч зі мною весь цей час, потягла в машину свою валізу і, мабуть, разів тридцять сказала: «Дякую!» Через п'ятнадцять хвилин я вже прямувала до інституту. Ось тобі і відповідь на питання: «І кому ці вірші потрібні?»

Тепер, коли я їду повз курдюмівський блокпост, завжди згадую, що «Шлюпку у відкритому морі» я так і не прочитала.

Наталія КОВАЛЬСЬКА
м. Бахмут

